

отъ маршалъ Люкнеръ, който извѣстяваше за капитулационето на Лонгви: гарнизона е билъ въ състояние още да се защитава, но се съгласилъ да се прѣдада по настояванието на полудялата отъ страхъ буржуазия. Това извѣстие бѣше посрѣшнато съ негодование; Съборанието постанови да лиши жителитѣ на тоя градъ за десетъ години отъ гражданскитѣ имъ права, и да разруши домоветѣ му щомъ народа сполучи да отблъсне противника. То постанови смъртно наказание за всѣкиго, който би се одързостилъ да говори за прѣдаване. Рѣшиха да свикатъ тридесетъ хиляди души отъ Парижъ и близкитѣ департаменти и да раздадѣтъ по границата зетитѣ отвѣтрѣ пушки. Едно патриотическо сореєновение обхвана всички: парижката народна гвардия прѣдложи 24 топа заедно съ потрѣбнитѣ артелеристи; по всичкитѣ секции почнаха да търсятъ хора способни за военна служба като обмундироваха тѣзи що имаха нужда. Срѣдния брой на тѣзи що сѣки день заминаваха въ армията въ септемврий бѣше около 1800 души. Женитѣ се събраха въ черковитѣ за да приготвятъ нужнитѣ за войската нѣща.

Пожъртвуванията идяха отъвредѣ: кой конь даваше, кой кола, кой дрѣхи; единъ войникъ вносе частъ отъ платката си, ученикъ — това що му бѣха дали за харчъ; женски драгоцѣнности имаше изобилно; по своята скромность виждаше се да бѣха отъ демократически источникъ. Прѣдсѣдателя Вернио прѣдложи щото Народното Събрание „което сега за сега е по-скоро единъ голѣмъ воененъ комитетъ отъ колкото законодателното тѣло“, да прати комисари въ станѣтъ, не да подканватъ гражданитѣ да работятъ, но да служатъ тѣ сами за примѣръ, по своето залѣгание за работата.

Секциитѣ и самата община не се задоволиха съ тие мѣрки; тѣ удвоиха парижския контингентъ, като го докараха до шестдесетъ хиляди души и се распоре-